

Fatih Tuncay

SON SAKURA

roman

BİLGİ YAYINEVİ

Fatih Tuncay

1978’de Antalya’da doğdu. Dumlupınar, Cumhuriyet ve Ahmet Bileydi gibi güzide okullarda ilköğretimi; çok sevdiği Faruk Tugayoğlu’nda ise ortaöğretimi tamamladı. Bugün icra ettiği mesleğin temellerini atan Okul Müdürü ve Türkçe Öğretmeni **Ahmet Bülbül**’le Faruk Tugayoğlu İlköğretim Okulu’nda tanıştı.

Öğretmenlik hayatı 2001’de başladı. Hâlen sürdürmekte olduğu bu mesleğin yanı sıra tiyatro oyunları yazıp yönetti, kısa filmlerde sinema yönetmenliği ve senaristlik yaptı. *Hayat* dergisinde “Çocukça” adı altında yazılar yazdı.

Fatih Tuncay’ın Tüm Eserleri: *Efsane Futbol Takımı, Kum Saati, Kum Saati 2 / Japonya, Kum Saati 3 / Hindistan-Pakistan, Mavi, Selig - Sihirli Şakayık, Tarihe Tanıklık Eden Köpek FOKS, Yapay Zekâ Karanlık Gölgeleler, Attaleia Destanı-Gizli Geçit, Sarı Sihirli Scooter.*

“Ay Dede Gezegeni”

Sabahın ilk ışıkları tek katlı evin çatısına düşerken yaşlı kadın yer yatağında uyuyordu. Bir karasinek, kulağının kenarında inatla vızıldamaya başlayınca huzuru kaçtı. Sol eliyle havayı süpürerek onu uzaklaştırmaya çalıştı. Karasinekle baş edemeyince homurdanarak araladı gözlerini.

Yavaşça doğrulup odaya bakındı:

“Natsuki!.. Natsuki!..”

Yanıt alamayınca yatağın kenarındaki bastona uzandı. Bastondan destek alarak ayağa kalktı. Ağır adımlarla ilerledi. Üzerindeki soluk pembe, eski kimono* yılların yüküyle eğilmiş sırtını ortaya çıkarıyordu.

Kapı eşiğinde durup derin bir nefes aldı. Gözleriyle salona bakındı ama Natsuki yine ortalıkta yoktu. “Nerede bu kız?” diye söylendi. Yüzünü okşayan esintiyle başını sağa doğru çevirdiğinde sürgülü kapının aralanmış olduğunu fark etti.

“Demek dışarıdasın küçük hanım!” dedi ve kapıya doğru yöneldi.

* Kimono: Japonların uzun ve geniş kollu geleneksel giysisi.

Bahçeye çıkar ıkmaaz etrafı szd: dağ, taş, kuru ot-
lar... İşte oradaydı Natsuki. Çitin hemen yanında yere ö-
melmiş bir şeyler yapıyordu. Kendi kendine mırıldanıyor,
gülüyordu.

Yaşlı kadın içinden, “Ne yapıyor?” diye geçirirken me-
rakla ona doğru yürüdü. İyice yaklaşp izledi küçük kızı.
Öylece baktı, baktı ama anlam veremedi toprağın üstün-
dekilere. Kaşları çatıldı:

“Seslendim ama duymadın. Bu saatte ne yapıyorsun burada?”

Natsuki, babaannesinin sesiyle irkildi fakat hemen ardından yüzüne yayılan rahatlama ifadesiyle gülümsedi:

“Oyun oynuyorum nineciğim.”

“Bunlar ne?”

“Benim Ay Dede Gezegenim... Şu kayayı görüyor musun?”

“Evet, görüyorum.”

“İşte o, bizim dağ... Şu dallar yol. Bu küçük taşlar da yıldız.”

“Peki bu alttakiler ne?”

“Şu bizim ev. Burası da hayvanlar için. Burada herkes çok mutlu.”

